

„... A ti életetek el van rejtve...”

Időpont: 1933. július 2. Szentháromság ünnepe utáni 3. vasárnap

Oltári ige: Lk 15,1-10.

Igehirdetési alapige: Kol 3,3-4.

Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.

Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.

Kedves Testvéreim! Ez a felolvasott szentlecke az elrejtett életről beszél. És ennek az elrejtett életnek három formáját örökíti meg. Beszél:

a./ az Isten,

b./ a Krisztus, és

c./ a keresztyén ember, Isten és a Krisztus gyermekének elrejtett életéről.

Hogy Isten élete elrejtett élet, az nem szorul különösebb magyarázatra. Hiszen mindenki tudja, hogy Isten láthatatlan, csak a munkája látható, és nyilvánvaló, hogy személye el van rejtve. De még jobban el van rejtve munkájának a célja. Még Pál apostol is, Isten titkainak leghivatottabb sáfárja is azt mondja: „*Kicsoda volt néki tanácsosa?*” (Róma 11,34). Világkormányzó munkájába nem avat bele senkit, nem enged beletekinteni senkinek, nem kér senkitől tanácsot cselekedeteire nézve, „*mint titkos bányá mélyiben, formálja terveit, de biztos kézzel hozza föl, mi most még rejtve itt.*” (Az Úr csodásan működik című ének). De Istennek nemcsak célja, hanem módszere is el van rejtve. Beszéltem már arról, hogy az Isten milyen csendben dolgozik. Ahol emberek dolgoznak, ott milyen lármá, kiabálás, zakatolás van, - Isten elrejtve, csendben dolgozik.

Az sem szorul magyarázatra, hogy Krisztus élete elrejtett élet. Még életének az a darabja is, mely nyilvánvaló volt az emberek előtt, még az is elrejtett élet volt. Tudjuk, hogy Jézus életében 3 nagy időszakot különböztetünk meg:

1./ az Atyánál való élete, mielőtt a földre jött;

2./ itt a földön való élete;

3./ az Atya jobbán, az örök dicsőségben való élete.

E három életterület közül a második a leginkább nyilvánvaló, és mégis ez is elrejtett élet volt. Hisz tudjuk, hogy ő egy egyszerű, leigázott római tartományban látta meg a napvilágot, nem az előkelő fővárosban. Nem főúri palotába, hanem egy egyszerű ácsmester házába helyezte őt az Isten akarata, nem aranyos, címeres bölcső, csak egy kis jászol volt, hol első álmát aludta. És tovább is milyen elrejtett volt az élete. Évtizedeken keresztül nem tudunk róla, s mikor a nyilvánosság elé lép, akkor sem úgy, mint aki jól adminisztrálja önmagát. Nem reklamírozza magát újságcikkkel, nem használja önmaga propagálására azokat a lehetőségeket, amelyek már az akkori időben is rendelkezésére állottak volna. Nem törekszik magas hivatalokra, hanem marad országút poros vándorának. Nem gyűjt maga köré előkelő embereket, egyszerű halászok, vámszedők a barátai. Nem hagy maga után tanításairól vaskos köteteket, hanem egy kicsiny tanítvány csapatot, kiket küld: „*Menjete el széles e világra és tegyetek tanítványokká minden népeket!*”

Tehát Jézusnak e nyilvánvaló élete is elrejtett élet volt. Hisz tudjuk az apostoltól, hogy amiket itt cselekedett, e világ szemében sugolyában történt dolgok, pedig ő bizonyosságot tehet arról, hogy nem azok.

Arról nem is kell beszélmem, hogy Jézusnak másik két életterülete, a földre jövétele előtti és a mennybemenetele utáni élete milyen elrejtett élet.

És épp ezért én ma nem az Isten és a Krisztus elrejtett életére, hanem a keresztyén ember, Isten és a Krisztus gyermekének elrejtett életére szeretném figyelmeteket felhívni.

A keresztyén ember élete elrejtett élet.

1./ Ez először is azt jelenti, hogy a keresztyén életstílus az elrejtett életstílus. Mi az életstílus? Az a jellegzetes vonás, melyben meg lehet örökíteni az egész életet.

Példákat fogok erre felhozni. Vannak nagyhangú és vannak csendes életek. Vannak rongyrazó és vannak örökösen panaszkodó életek. Vannak önző élettípusok, ezek önmaguk köré csoportosítják az eseményeket és vannak önzetlen élettípusok, kiknek az a boldogsága, ha egy oltáron meggyújthatják életük gyertyáját, hogy míg másoknak világítanak, maguk csendesen elhamvadjanak.

Ezek közé illeszkedik be az elrejtett életstílus, az Isten és Krisztus szerint való életstílus.

Mit jelent a keresztyén elrejtett életstílus?

a./ Azt jelenti, hogy a keresztyén ember nem dolgozik látszateredményre. Mert egy sereg ember látszateredményre dolgozik. Nekik az a fontos, hogy az a munka, ami rájuk bízott, elvégzettnek lássék. Nem az a fontos nekik, hogy mennyi energiát tesz bele a munkájába, hanem hogy mennyi veríték gyöngyözik a homlokán, míg azt elvégzi. Nem az a fontos neki, hogy jó legyen az eredmény, hanem a számok statisztikája. Nem az a fontos, hogy odabent a lényegben, a mélyben az ő elvégzett munkájuk nyomán üresség tátong, hanem hogy a kirakatüveg alatt legyen valami, ami felhívja az emberek figyelmét az ő munka teljesítményükre.

Kedves Testvéreim! Ez ellen az életstílus ellen Krisztus és a keresztyén ember határozott ellenállást foglal el. A keresztyén élet nem látszateredményre törekszik. Az az egyik követelménye, hogy nem a külszínre törekszik, hanem a mélységre tör.

b./ A keresztyén élet nem nagy feladatokra, hanem nagy hűségre törekszik. Hiába szerencsés az élete és jut előtérbe sokszor a munkáját a felszínen végző ember, a fundamentumot a mélyen dolgozó jelentéktelen emberek adják. Mi tudjuk, hogy bármennyire tudatában vagyunk is annak, hogy itt e földön mindennek megvan a maga jelentősége, hogy ebben a hatalmas gépezetben minden kis legapróbb csavar, minden kis hajszálrugó milyen óriási jelentőségű, de mégsem lehet letagadni, hogy mégis vannak úgynevezett reprezentatív feladatok és elrejtett feladatok. Mint például egy házépítésnél vannak fundamentom építők, kiknek a munkája nem látszik, mindig lent dolgoznak a földben, mégis az ő munkájukon épül fel a ház. És vannak díszítő vakolók, akik mindig fenn az állványokon dolgoznak, akiknek pepecselő munkáját mindenki látja és sokáig látni fogja, mert az ember szépérzékének dolgoznak. Nem kell arról beszélni, hogy az embernek mennyivel nagyobb kedve van olyan szolgálat elvégzésére, melyet lát a világ, mint olyanra, melyet nem lát. És természetes, hogy több gondot fordítanak olyan munkára, mely a világ szeme előtt történik, mint olyanra, amely nem látszik s épp ezért önmaguk szemében is értéktelenebbnek tűnik fel. Ez az oka, hogy mindenütt, ahol ilyen jelentéktelennek látszó feladat elvégzéséről van szó, ott lazábbak az emberek és mindenki vágyódik a fundamentom árkából felkerülni az építő állványokra, hogy ott emberektől látható díszletmunkát végezhesen. Ez az oka, hogy itt nálunk, Magyarországon

is annyi ember akar „úr” lenni, - ezt a szót abban az értelemben használva, ahogy azt a világ használja. Az „úr” az, aki mindig reprezentatív feladatot végez, nem szürke közkatonája az életnek, de vezérembere, aki az élen jár, akit lát és értékel a világ. Nem mindig van benne az uraságra való törekvés, a két kézzel végzett, becsületes munkától való húzódozás, de biztos, hogy mindig benne van a felszínre való kívánczóság.

Hogy a keresztyén élet elrejtett élet, az tehát másodszor azt jelenti, hogy a keresztyén ember nem keres nagy feladatokat, hanem hűséget. Neki az a fontos, hogy megállja a posztján a helyét, hogy mindig lehessen rá számítani, hogy ha bárki számonkéri, munkájában nem tudjon fogyatékoságot találni. Ez az oka, hogy a keresztyén ember a kötelességteljesítésben nem ismer nagy dolgokat és kicsinyeket, csak hűséget ismer, amellyel meg kell állnia, akár öt talentumot kapott, akár egyet, akár tízet. Ez az oka, hogy nem válogat a szolgálatban, akár vezéri polcon teljesíti kötelességét, akár szürke, névtelen közkatonája is az életnek. Neki minden szolgálat drága alkalom hűsége megbizonyítására és kitüntetés Istentől.

c./ A keresztyén életstílus harmadik követelménye, hogy nem keresi az emberek dicséretét. Ez természet szerint folyik abból, hogy nem keresi a reprezentatív feladatokat. Éppen, mert nem külszínre dolgozik, nem keresi emberek tetszését, hanem egyedül az Istenét. Nem befolyásolja munkáját, hogy vállveregetés, hozsanna kíséri-e, vagy feszítsd meggel fogadják, ő gúnykacaj, vagy dicsőhimnusz közt megy előre egyenesen a maga útján, mert nem ember, hanem Isten számára szolgál.

De épp ez adja meg a világ számára az elrejtett életstílus értékét. Az egyetlen megbízható elem a keresztyén elem, a legmegbízhatóbb életstílus az elrejtett életstílus.

Nemrég egy kis epizódot hallottam a nagy magyarbarát angol lordról. Tudjuk, hogy neki nagy újság vállalata van. Igen bántották őt a lapjába becsúszó sajtóhibák. Kényes volt arra, hogy lapja hiba nélkül jelenjen meg és mindent megpróbált, hogy ezeket a hibákat kiküszöbölje. Megpróbálta jó szóval rávenni a szedőket a vigyázásra, megpróbálta felébreszteni az ambíciójukat és azt mondta nekik: nézzétek, ti ilyen nagy világlap szedői vagytok, nektek hiba nélkül kell kiadni az újságot a kezetekből! Megpróbálta fenyegetéssel, jutalmazással, - mind nem használt. A legkeményebb megtorló eszközhöz nyúlt és azt mondotta: azonnali hatállyal elbocsátom azt, akinek a szedésébe egy sajtóhiba belecsúszik! És minden hiába volt. Családok váltak hajléktalanná, de a hibák csak becsúsztak. És akkor egy reggel azt mondta a lord: ezután minden első példány, ami kikerül a nyomdából, fényezett papírra lesz nyomva és az a király asztalára kerül! – És az emberi lehetőség határán belül egyszerre minimálisra csökkent a sajtóhibák száma. Milyen csodálatos, amit nem lehetett se szépszóval, se parancssal, se fenyegetéssel elérni, azt egy csapásra elérte, mihelyt tudatára ébresztette azokat, hogy a király asztalára kerül az újság. Én a királynak dolgozom! Az én lapom a király asztalára kerül!

Nézd, ez a keresztyén ember életének csodálatos erőforrása is. Mi a királyok királyának dolgozunk! Amikor egy mondatot kimondunk, amikor valakit megsimogatunk, amikor a kalapácsot egy szög fejére ráhelyezzük, - az mind, mind olyan munka, ami a Krisztus elé kerül, amivel én Krisztusnak szolgállok.

Ez a keresztyén élet, a keresztyén hűség titka, és ez az elrejtett életstílusnak óriási világgazdasági értéke.

2./ De hogy a keresztyén élet elrejtett élet, az nemcsak életstílust jelent, hanem életboldogságot is. A ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.

Gondolsz-e arra, hogy milyen jó volna, ha életünket el lehetne rejtteni? Különösen két szempontból szeretné ezt az ember: a múltam bűnei miatt és a jelenem és jövőm nyugtalansága miatt és veszedelmei miatt, melyek állandóan körül vesznek engem. Bizonyos, hogy nincs egyetlen egy ember se, itt se, közöttünk, lehetetlen, hogy egy is lenne, aki szeretné, ha az ő életének minden pillanata meg volna örökítve egy nyitott könyvben és az itt állna közszemlére kitéve az emberek előtt. Mindnyájunk életének vannak pillanatai, melyekre még gondolni sem szeretünk. Vannak gondolataink, melyeket szeretnénk kitörölni emlékezetünkől; vannak érzéseink, melyeket szeretnénk örökre kifűjni szívünkől és lelkünkől.

Mikor erre gondolunk, olyan csodálatos boldogság az, hogy az én életem el van rejtve. Hogy van egy hely, egyetlen hely, hova eltemethetem: a Krisztus értem megnyíló drága sebe, mely kibányászhatatlanul, örökre el tudja azt temetni. „*Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.*” /3. vers/. Nézd meg, a Bibliában a bűnbocsánatot hirdető igéknél mindegyikben találunk valami ujjongást. „*Boldog az, akinek hamissága megbocsátott, vétké elfedeztetett.*” (Zsolt 32,1) stb. És ha neked bármikor volt alkalmad tapasztalni bűnbocsánatot, akkor tudod, hogy milyen kimondhatatlan boldogság az, ha valaki elfelejtette, megbocsátotta azt, amit ellene vétettél. Hogy valaki nem is akar emlékezni az én bántásomra, elfelejtette egészen a bűnömet, hogy az a válaszfal, ami közöttünk volt, egyszerre lerontatott, a mély szakadék betemettetett, s újra szív a szívvel együtt tudott dobogni, - ha már tapasztaltad ezt, akkor tudod, milyen boldogság az, hogy az én életem el van rejtve Krisztusban, mert ő bűnbocsánatot szerzett nekem az Atyánál.

De az elrejtett élet az által is boldogság, mert oltalmat jelent a mi számunkra. Láthatatlan ellenség ólálkodik körülöttünk. Tudjuk, nem kell arról beszélni, hogy e világ tele van veszedelmekkel. Tele van mindenféle betegség csírájával, gonosz emberek hatalmas légiója vesz körül bennünket, melynek az a szíve vágya, hogy tönkre tegyen bennünket. És kell-e beszélni arról, hogy „*az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen*” (1Pt 5,8). És ott van még az a sok veszedelem, melyet mi színezünk ki magunknak aggodalmaskodásunkkal. Oh, ez az élet olyan, mint egy óriási harctér. Milyen boldogság volt ott kinn a harctéren, akinek egy gránátmentes biztos fedezéke volt, valamilyen hatalmas sziklakaverna, honnan mosolyogva tudta nézni, hogyan pukkannak az ágyúgolyók, hogyan robbannak a srappellek, - én biztonságban vagyok, el vagyok rejtve!

Nem gondoljátok, hogy a keresztyén ember számára milyen csodálatos boldogság, hogy „az én életem el van rejtve”? El van rejtve Krisztussal az Istenben, az én erős váramban, mely hatalmas falával oltalmazón körülölel engem? Az Úr az én erős váram, nem félek semmitől, én nevetem a világ veszedelmét, mert én megpróbáltam, hogy engem itt nem érhet semmi baj, mert az én életem el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.

Oh, milyen csodálatos boldogság volna sok roskadozó ember számára, ha tudatára ébredne annak, hogy az ő életük el van rejtve Krisztusban. Ha tudnák, hogy amint az anyamadar a fiókait befedezi szárnyával, úgy fedezi be őket Isten az ő oltalmazó kegyelmével. Meg vagyok oltalmazva, el vagyok rejtve, ember mit árthat nekem?

3./ Az elrejtett életstílus jelenti harmadszor és utoljára az emberi élet egy új értékelését. Elrejtett élet! Tehát nem látom most az értékét. „*Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.*” /4. vers/. Majd akkor nyilvánvalókká válunk. Hányszor hallja az ember nagyon lebecsülni a keresztyén életstílust. Mennyire mosolyognak a türelmén, hányan akarják bebeszélni neki, hogy adminisztrálja jobban magát, hányszor halljuk társaságokban való lebecsülését, és hányszor halljuk nyilvánvalóan hirdetni, hogy keresztyén életstílusra ennek a világnak nincs szüksége.

Keresztyén Testvéreim! Hányszor megtörtént, hogy az ember maga is egy pillanatra meghökkent, hogy vajon nincs-e igaza azoknak, akik így értékelik a keresztyénséget? Az ótestamentomi embernek is hányszor volt gyötrő problémája a gonoszok szerencséje! Ezek azok a pillanatok, amikor számunkra is problémává válik, hogy van-e létjogosultsága a keresztyén életstílusnak.

Nézd, testvérem, a keresztyén élet elrejtett élet. Ma mosolyoghatnak rajtunk, de mi tudjuk, hogy miénk a jövő és akkor majd mi nevetünk. Ma mondhatják, hogy a keresztyénség csak ópiummámor, mely csak arra való, hogy a szegénységet és nyomorúságot elaltassa és elfelejtse, - mi tudjuk, hogy nekünk van igazunk. Azt hiszik, ők az okosak, - majd meg fogják látni, hogy mi voltunk az okosak, mi voltunk, akik az igazságot keresték és nem ők, mi voltunk, akik megtaláltuk az igazságot és nem ők. Miénk a jövő! – ezt jelenti, hogy az én életem el van rejtve Krisztussal az Istenben.

Mikor Pál ezt a megállapítást teszi, hogy a keresztyén élet elrejtett élet, pontot tesz utána. Én kérdőjelet teszek a mondat végére és megkérdem: elrejtett élet-e a te életed? A te életed stílusa elrejtett életstílus-e? A te boldogságod az elrejtett élet boldogsága-e? Értékelésed az elrejtett élet értékelése-e?

Tudod-e, hogy amikor az apostol ezt a megállapítást teszi, azt állapítja meg, hogy ha a te életed nem elrejtett élet, annak egyedül te vagy az oka. Jézus mondotta egyszer: „*Jeruzsálem! Jeruzsálem! ... hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok!*” (Lk 13,34). Bizonyos, hogy mikor Jézus ezt mondotta, szemei előtt megjelent a gazdasági udvar képe a fenn keringő ragadozóval és a gondtalanul kapirgáló kiscsirkékkel, amint a kotlós vészjósló hangon hívja őket: jertek, hadd takarjalak be védő szárnyaimmal!

Nem gondolod, hogy az Úr Jézus ma is ezt teszi? Hív benneteket, szegény kis kapirgáló csibéi ennek a vészterhes életnek, nem látjátok, hogy felettetek héja és kánya ível? Nem halljátok vészjósló kerregésüket? Ő hív benneteket: jöjjetek az én szárnyaim alá, ne féljetek, én elrejtlek benneteket!

Ámen.